

הוכן עיני כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
daf@dafyomi.co.il • 6515004 טל/פקס

גיטין דף לח.

כיצד יש ליישב את ב' פסקי ר' יוחנן דלהלן?

עבד שברח מבית האוסרים יצא לחירות ²	במשנתנו עבד שנשבה ופדאוהו ישתעבד לאדון ראשון ¹	
לאחר יאוש	קודם יאוש	לאביי
בורח שאנל ³	משום חזקיה שלא יפיל עצמו לגייסות	לרבה

שפחה שהיתה מכשילה אחרים באיסור, האם כופין את אדונה לשחררה?

בחציה שפחה וחציה בת חורין	בשפחה גמורה	
כופין ⁵	אין כופין ⁴	לאביי
כופין	כופין	לרבינא

גיטין דף לח:

המקדיש או המפקיר את עבדו, מה דינו?

מפקיר	המקדיש	
יצא לחירות	יצא לחירות ⁶	לרבה אמר רב
יצא לחירות	לא יצא ⁷	לרב יוסף אמר רב

¹ ר' יוחנן פסק, דכל מקום ששנה רשב"ג במשנתנו הלכה כמותו, וממילא בנידון משנתנו נמצא שפוסק ר' יוחנן כרשב"ג שבין פדאוהו לשם עבד ובין לשם בן חורין ישתעבד לאדון ראשון.

² ולכאורה פסק זה סותר לדין רשב"ג במשנתנו דס"ל שישתעבד לאדון ראשון ולא יצא בן חורין.

³ אפ"י שתקנו שגם אחר יאוש ישעבד לאדון ראשון כחזקיה כדי שלא יהיה כל עבד מפיל עצמו לגייסות כדי לפטור עצמו מאדונו, מ"מ גבי בורח שמסר עלמו למיתה כדי לברוח מהעכו"ם שהוא שבוי ביניהם, א"כ בודאי שאין לחוש שמא יפיל את עצמו בכוונה לגייסות, ולכן לאחר יאוש יצא לחרות.

⁴ ואדרבה אסור לשחררה מדין רב יהודה אמר שמואל ד"כל המשחרר עבדו עובר בעשה", דהרי יש אפשרות ע"י שייחד אותה לעבדו שישמור אותה.

⁵ כיון שאין אפשרות ליחדה לו לעבד ולא לעברי.

⁶ והטעם, דגופו הרי לא הקדיש משום שאינו ראוי לא למזבח ולא לבדק הבית - דהיינו לבנין הבית או לכלי הבית. וגם את דמיו לא הקדיש, דא"כ היה לו לומר "דמי עלי", ולכן על כרחך הפירוש שהקדישו לענין שיצא לחירות.

⁷ די"ל דלדמי קאמר, דהיינו שהקדיש את דמי העבד לבית המקדש.